

DANIEL PETER JANÁČEK, O.PRAEM. OPAT STRAHOVSKÝ

Velikonoce 2020

Kvůli epidemii koronaviru musíme nosit roušky. Včera při přenosu vigilie čt se nám špatně dýchalo a rosily se nám brýle. V klášteře jsme jako jedna rodina, proto roušky uvnitř nenosíme. Rouška nás neochrání před nákazou, ale slouží k tomu, abychom především o něco snížili riziko nákazy ostatních.

Co ale znamená rouška v dnešním evangeliu?

Je indicií, že Ježíšovo tělo nebylo ukradeno, když byla tak hezky poskládána. Na to by zloději neměli čas. Rouška tedy je nepřímým důkazem zmrtvýchvstání.

Jinak je dnešní evangelní příběh jako kriminálka. Hrob je otevřen, kámen odvalen, dva učedníci soutěží, kdo bude u hrobu první. Velikonoční závod – slovensky „preteky“.

Proč Petr neměl takovou kondici? Byl už starší pán, nebo měl nějaké to kilo navíc? Tady neběží jenom Petr a Jan, to sprintují o závod úřad a láska a láska je rychlejší. Úřad na ni nestačí. Láska věří první.

My dnes víme, že zmrtvýchvstání nemůžeme dokázat, ale ani nemusíme dokazovat. Faktem je, že nám ho dosvědčili apoštolové.

Víra se nedá legitimovat celebretem, občanským průkazem či křestním listem. Nedá se demonstrovat tomu, kdo není ochoten uvěřit. Rozhodnutí pro víru nebo proti ní není záležitostí výlučně rozumu, ale především srdce. Kdo chce věřit, nalezne pro svou víru dostatek důkazů: jedním z nich je svědectví apoštolů, jejichž víra by se byla nikdy nezrodila, kdyby neměli zkušenost, kterou vyjádřili slovy: „viděli jsme Pána. Uvažme, že za toto přesvědčení položili život. A my víme dobře, že za pouhé zdání a chiméry se životy nepokládají. Kdo ale nechce uvěřit, i ten pro sebe nalezne dostatek důkazů pro to, aby věřit nemusel.

Jeden starý, paralyzovaný, slepý voják ležel v posteli v nemocnici pro veterány. Byl smutný a sám. Dostal do pokoje nového spolunocležníka, který byl veselejší a přátelštější než ten předtím. A tak měl odvahu se ho zeptat, když leží u okna, co z něj vidí. Ten mu s nadšením vyprávěl, co se venku dělo. O kvetoucích kytkách, o poskakujících ptáčcích, o hrajících si dětech, ... Stalo se to denním rituálem, který pomáhal slepému muži udržovat kontakt s vnějším světem. Až do dne, kdy muž u okna zemřel. Na jeho místo přišel nový muž. Také toho se slepec ptá, co vidí z okna. Nový pán mu odpovídá: „Nevím, co odpovědět, to okno je zazděné.“

Krutá realita života. Ale ten zesnulý voják měl pravdu. Tam je víc, než bílá zeď. Za tou zdí pulzuje život.

Lidé, kteří žijí z naděje, vidí dál.

Lidé, kteří žijí z lásky, vidí hlouběji.

Lidé, kteří žijí z víry, vidí vše v jiném světle.

(Lothar Zenetti)